

A KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁG

A közbenjáró imádság az ébredések egyik legmeghatározóbb eleme, amely az egyháztörténelem összes komolyabb missziós mozgalmának kísérőjelensége volt. Ahol Isten népe megtanul állhatatosan imádkozni az elveszettekért, ott Isten felszabadítja a missziós munka szellemi hatalmát és erejét, és „megrázza” azt a földet, azt a generációt vagy azt a missziós munkát.

Itt is azt az általános módszert fogjuk követni, hogy a bibliai kijelentéseket sorban kielemezzük, és összerakjuk azokat a mozaikdarabkákat, amelyeket a Biblia számtalan helyén megtalálhatunk a közbenjáró imádsággal kapcsolatosan.

Egyetlen igehelyet szeretnék alapigeként megismételni, hiszen a korábbi tanításokban már volt szó erről az ígéről illetve a benne rejlő bibliai alapelvről – ez pedig az **Ezékiel 22:30**:

Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.

Istennek egyetlen ember is elég, aki kész vele együtt munkálkodni mások, akár egy egész nép szabadulásáért. A közbenjárás mögött az a bibliai alapelv áll, hogy Isten úgy döntött, hogy minden tettét az emberek közreműködésével viszi végbe. Ennek a közreműködésnek két fajtája van, erről is volt szó korábban: az imádkozás és az engedelmesség.

Ez az ige – és ez a tanítás is a közbenjáró imádságról szól. Arról, hogy Isten olyan közbenjárókat keres, akik az Ő szíне előtt odaállnak a résekre, azokra a résekre, amelyeken keresztül a Sátán bejárhat Isten országába pusztítani, rabolni, gátolni, csapdákat állítani, és elkezdenek imádkozni a szövetség falán keletkezett repedésekért.

Sajnos ebben az esetben nem talált ilyen közbenjárókat, és az ítélet elkerülhetetlenül megérkezett Izrael életében. Pedig elkerülhető lett volna! De Isten nem tudta leállítani az ítéletet, mert az akkori hívők nem álltak a résekre az Úr elé, lehet, hogy mormoltak valami vallásos dolgot, de nem tudják az ítéletet átfórmálni kegyelemmé az állhatatos, hitből és engedelmességből fakadó közbenjárásuk által.

Ebből a történetből kiderül az imádságnak és a közbenjárásnak egy nagyon fontos eleme: vannak dolgok, amiket Isten nélkülünk, az imádságaink nélkül nem fog megtenni. Vannak dolgok, amiket az Ő népének vezetői nélkül nem fog megtenni az Ő népe életében. Vannak dolgok, amiket a családfők aktív imádkozása nélkül nem fog megtenni a családban. Vannak dolgok, amiket a te hívő életedben a te tusakodó imaéleted nélkül nem fog megtenni. És vannak dolgok, amelyek a Miskolci Baptista Gyülekezet közbenjáró, böjtölő, nagyon komoly imaharca nélkül nem fog megtenni, hiába lesznek stratégiáink, látásaink, pásztoraink és tanítóink, az imádkozás lelkülete nélkül nem fogunk célt érni. Nem az imádkozGATás, hanem az elkötelezett imaélet és közbenjárás nélkül!

Ez a tanítás két részből fog állni. Először két bibliai példán keresztül néhány általános, de lényeges szempontot fogunk áttekinteni a közbenjárásról, majd összeszedjük azokat a témákat és irányokat, amelyeket Isten ígéje meghatároz nekünk közbenjárás tartalmaként.

Nézzük tehát először a két ószövetségi történetet, amelyek segítenek megérteni a közbenjárás működését:

I. Ábrahám közbenjárása Lótért - 1Mózes 18:16-19:25

Amikor a férfiak elindultak, és Sodoma felé tartottak, Ábrahám is velük ment, hogy elkísérje őket. Az ÚR ezt mondta: Eltitkoljam-e Ábrahám elől, amit tenni akarok? Hiszen Ábrahámtól nagy és hatalmas nép fog származni, és általa nyer áldást a föld minden népe. Mert őt választottam ki arra, hogy megparancsolja fiainak és háza népének is, hogy őrizzék meg az ÚR útját, cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően, hogy az ÚR is beteljesítse, amit megígért Ábrahámnak. Azért ezt mondta az ÚR: Mivel már igen sok a jajkiáltás Sodoma és Gomora miatt, és vétkük igen súlyossá vált, lemegyek, hogy megnézzem: vajon csakugyan a hozzám fölhatolt jajkiáltás szerint cselekedtek-e, vagy sem. Tudni akarom. Amikor a férfiak megfordultak, és elindultak Sodoma felé, Ábrahám még ott állt az ÚR előtt. Hozzálépett Ábrahám, és ezt kérdezte: Vajon elpusztítod-e az igazat is a bűnössel együtt? Hátha van ötven igaz ember abban a városban? Akkor is elpusztítod, és nem bocsátasz meg annak a helynek azért az ötven igazért, akik ott laknak? Távol legyen tőled, hogy illet tégy, hogy megöld az igazat a bűnössel együtt, és úgy járjon az igaz is, mint a bűnös. Távol legyen tőled! Vajon az egész föld bírása nem lenne-e igaz ítéletet? Az ÚR így felelt: Ha találok Sodoma városában ötven igazat, megkegyelmezek értük az egész helynek. Ábrahám újból megszólalt: Tudom, merész dolog, hogy szólok az én Uramnak, bár én csak por és hamu vagyok. De ha az ötven igaznak öt híja lesz, elpusztítod-e az öt miatt az egész várost? Ő ezt felelte: Nem pusztítom el, ha találok ott negyvenötöt. Ismét szólt hozzá, és ezt kérdezte: Hátha negyven található ott? Az ÚR így felelt: Nem teszem meg a negyvenért. Ne induljon föl az én Uram, hogy beszélék - szólt Ábrahám -, de hátha csak harminc található ott? Ő így felelt: Nem teszem meg, ha találok ott harmincat. Ábrahám ezt mondta: Tudom, merész dolog, hogy szólok az én Uramnak: hátha húsz található ott? Ő így felelt: Nem pusztítom el a húszért. Ábrahám ezt mondta: Ne induljon föl az én Uram, hogy még egyszer szólok: de hátha csak tíz található ott? Ő így felelt: Nem pusztítom el a tízért. Amint az ÚR bevégezte beszélgetését Ábrahámmal, eltávozott, Ábrahám pedig visszatért lakóhelyére. A két angyal estére Sodomába érkezett, Lót pedig éppen Sodoma kapujában ült. Amint meglátta őket Lót, fölkel, eléjük ment, és arccal a földre borult. Ezt mondta: Térjetek be, Uraim, szolgátok házába, töltsétek itt az éjszakát, mossátok meg a lábatokat! Reggel majd fölkelhettek, és utatokra indulhattok. De ők azt felelték: Nem, hanem itt a szabadban töltjük az éjszakát. Mivel azonban nagyon unszolta őket, betértek hozzá, bementek a házba. Ő pedig lakomát készített nekik, kovásztalan kenyeret süttetett, és ettek. Lefekvés előtt a város férfiai, a sodomaiak, körülvették a házat; ifjak és öregek, az egész nép kivétel nélkül. Bekiáltottak Lótnak, és azt mondták neki: Hol vannak azok a férfiak, akik hozzád jöttek éjszakára? Hozd ki őket hozzánk, hadd ismerjük őket. Lót kiment hozzájuk az ajtó elé, de az ajtót bezárta maga mögött, és ezt mondta: Ugyan, barátaim, ne tegyetek rosszat! Van két leányom, akiknek még nem volt dolguk férfival, kihozom hozzátok, és tegyetek velük, amit jónak láttok. De ezekkel az emberekkel ne tegyetek semmit, mivel hajlékom oltalma alatt vannak! De azok így feleltek: Menj innen! És azt mondták: Ő az egyetlen jövevény köztünk, és ő akar törvényt szabni? Még jobban elbánunk veled, mint velük! Szorongatni kezdték magát Lótot, és már majdnem betörték az ajtót. De azok a férfiak kinyújtották a kezüket, behúzták Lótot magukhoz a házba, és bezárták az ajtót. Az emberek apraját-nagyját pedig, akik a ház ajtaja előtt voltak, vaksággal verték meg, úgyhogy nem tudták megtalálni az ajtót. Akkor ezt kérdezték a férfiak Lóttól: Ki van még itt hozzád tartozó? Vődet, fiaidat és leányaidat, meg mindenedet, ami a tied a városban, vidd el erről a helyről! Mert mi el fogjuk pusztítani ezt a helyet, mivel eljutott az ÚRhoz az a nagy jajkiáltás, amelyet okoztak. Az ÚR azért küldött bennünket, hogy elpusztítsuk a várost. Lót tehát kiment, és beszélt a vőivel, akik leányait el akarták venni, és ezt mondta: Keljetek föl, menjetek ki erről a helyről, mert az ÚR el fogja pusztítani ezt a várost. De a vőinek úgy tűnt, hogy csak tréfál. Amikor

hajnalodott, így sürgették az angyalok Lót: Kelj föl, fogd a feleségedet és itt levő két leányodat, hogy el ne pusztulj a város bűne miatt! És amikor tévovázott, megragadták a férfiak a kezét, meg a feleségének és két leányának a kezét, mert az ÚR megsánta őt. Kivitték, és ott hagyták a városon kívül. Amikor vitték őket kifelé, ezt mondták: Mentsd az életedet! Ne nézz hátra, és ne állj meg sehol a környéken! A hegyre menekülj, különben elpusztulsz! De Lót azt mondta nekik: Ne oda, Uram! Ha már kegyelmes voltál szolgálhoz, és olyan nagy szeretettel bánsz velem, hogy meg akarod tartani az életemet, akkor ne kelljen a hegyre menekülnöm, mert utolér a veszedelem és meghalok. Itt van a közelben ez a kis város, hadd fussak oda! Bár kicsi, hadd meneküljek oda, hogy életben maradjak! Ebben a dologban is engedek neked - felelte. Nem pusztítom el azt a várost, amelyről beszéltél. De sietve menekülj oda, mert semmit sem tudok tenni, amíg oda nem érsz. - Ezért hívják azt a várost Cóárnak. A nap éppen fölkel, amikor Lót Cóarba ért. Az ÚR pedig kénkőves tüzes esőt bocsátott Sodomára és Gomorára, az ÚRtól, az égből. Így pusztította el azokat a városokat és azt az egész környéket, a városok egész lakosságát, sőt a föld növényzetét is.

Ez egy hosszú igeszakasz, de nagyon sok lényeges eleme a közbenjárásnak már itt a Biblia első fejezeteiben megjelenik. Vegyük sorba ezeket a történetből:

1.) „ELTITKOLJAM-É ÁBRAHÁM ELŐL, AMIT TENNI AKAROK?” (18:17)

Ezzel kezdődik ez a közbenjárás!

Isten ki akarja jelteni a jövőt, ki akarja jelteni a saját terveit és cselekedeteit, hogy fel tudjunk rá készülni, és hogy tudjunk 100%-osan belesimulni az Ő akaratába! Isten mindig felkészíti az övéit arra, ha valamit cselekedni akar. Erre van újszövetségi ígéretünk is, a **János 16:13-14-ben**:

Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.

Ez a közbenjárás alapja: Isten megengedi, hogy beletekintsünk az ő lapjaiba. A közbenjárók mindig látó emberek, jövőt látó emberek, akik a hitükkel valósággá teszik a még nem látható dolgokat is, ahogy ezt már megtanultuk. És a közbenjárók kijelentéseket kapnak más emberek jövőjével kapcsolatban is, hogy arra felkészítsék azokat az embereket, vagy hogy befolyásolni tudják a rájuk váró folyamatokat. Ez történt Ábráhámmal is: Isten megmutatta neki, mi vár Sodoma és Gomora lakóira, és ezzel együtt Lótra is, és ez a mások életére vonatkozó látás aztán Ábráhamot imádságra motiválta, és az ő imádságával módosította Isten ítéletét és munkáját.

Tehát, Isten az Ő barátainak kijelenti az ő terveit, kijelenti a jövőt, látásokat, próféciákat ad, ezek a közbenjáró szolgálat forrásai, és ezekre már akkor is lehet építeni, ezeket akkor is lehet befolyásolni, amikor az még nem látható. Ennek az eszköze a hit és a hitből fakadó imádkozás.

2.) AMIKOR JÖN AZ ÍTÉLET, AKKOR ÁBRAHÁM AZ ÚR ELŐTT ÁLL (18:22)

Az emberiség két nagy részre osztható. Az egyik része Isten oldalán áll, a másik Istennel szemben. És az egyik oldal Isten munkatársa a másik oldal megmentésében. Isten az ő oldalán állókat a vele szemben állók és a nélküle élők megmentésében szeretné munkatársként, eszközként, küldöttként, szócsóként és közbenjáróként használni. Ez a mi küldetésünk. És Isten kijelenti az ítéletét a bűnösök felett, kijelenti Ábráhámnak, és ebben több van egy öncélú közlésnél: Isten tudni szeretné, Ábráham mihez kezd ezzel az információval.

Tudjátok, az Isten tábora is újabb két csoportra oszlik. Abban azonosak, hogy tudják, mi vár a bűnösökre. Abban különböznek, hogy mihez kezdenek ezzel az információval. Az egyik része Isten népének éli tovább a saját életét, és igazából nem tesz szinte semmit az elveszettek megmentéséért azon kívül, hogy rosszállóan csóválja a fejét, sajnálkozik vagy ítélezik. Sajnos a nyugati kereszténység nagy része ebbe a csoportba tartozik. A másik része, a kisebbik része viszont harcol. Harcol Isten

mellett az elveszettekért, és harcol a Sátán és seregei ellen. Harcol, azaz bizonyosságot tesz, szolgálásokat vállal, evangéliumot hirdet, barátságmissziót folytat, szükségeket tölt be, és ha ezeket nem tudja tenni, illetve ezek mellett is imádkozik, böjtöl, közbenjár, tusakodik, harcolja a fizikai harc mellett a szellemi harcot is.

Ahogy Ábrahám is tette. Ő nem maradt közömbös Isten ítélete és a bűnösökre teljesen jogosan váró büntetés hallatán. Nem kezdett el teológiákat fabrikálni, nem ült be a páholyba végignézni az előadást, hanem azonnal odaállt Isten elé, és elkezdte a közbenjárás szolgálatát.

3.) ÁBRAHÁM ELKEZD EGYEZKEDNI AZ ÚRRAL

Tulajdonképpen ez a lényege a közbenjárásnak. Isten ugyanis annyira szeret bennünket, és olyan pozícióba teremtett és teremtett újjá bennünket, amelyben megengedi nekünk, hogy beleszóljunk az Ő döntéseibe! Az imádkozóknak és a közbenjáróknak mindig teret enged az Úr! Sokszor idézem ezeket az ígéreteket, hátha egyszer elhisszük, hogy működik:

János 15:7 - *Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.*

Máté 18:19-20 - *Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.*

Ábrahám tehát egyezkedik az Úrral. Mert neki annyira fontos volt Lót és többi ember, hogy elhatározta, addig marad az Úr jelenlétében, amíg bele nem egyezik az ő kéréseibe! Mint Jákób: „nem engedlek el, míg meg nem áldasz!” A közbenjárás lényege ez a harc és tusakodás., ami kitart egészen addig, amíg Isten kijelentést, ígéretet nem ad, amíg angyalokat nem küld, amíg be nem indítja a mennyei gépezetet arra, amit egyébként Ő is akar: életet menteni, győzelmeket aratni a Sátán felett és áldásokat, örömet, boldogságot osztani.

És tudjátok, Ábrahám beteljesítette azt, amit évszázadokkal később Jézus így fogalmazott meg a **Lukács 11:9-10-ben és a János 16:23-24-ben:**

Kérjétek, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitvatik.

Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.

A közbenjárásnak ez egy nagyon fontos szabálya: amit kérünk, azt fogjuk megkapni! Ábrahám leállhatott volna már az elején, mert ha ötven ember megmenekül, már az is óriási dolog! De nem állt meg. És Isten nem zavarta el, hogy mit képzelsz magadról, Ábrahám, hanem belement az alkudozásba, és ha kért valamit Ábrahám, akkor azt mondta rá: rendben. Jegyezzük meg: amit kérünk, azt kapjuk meg. Éppen ezért maga Isten bátorít: kérjétek nagy dolgokat! Kérjétek sokat! Kérjétek gyakran! Mert pont ezekben a dolgokban fog Isten neve megdicsőülni!

4.) A KÖZBENJÁRÁSNAK MINDIG VAN KÖVETKEZMÉNYE

Ábrahám imádkozik, Isten pedig beindítja a mennyei gépezetet, és estére már ott is vannak Isten követői Sodomában, hogy teljesítsék Ábrahám kérését, és kihozzák Lót és családját. Ábrahám életet kért az igazaknak, és Isten máris küldi az angyalait. Ábrahám közbenjárása az életet jelentette Lótéknak! Sőt, amikor Lót tétovázik, akkor azt mondja neki az Úr, hogy siess már, mert „semmit sem tudok tenni, amíg biztonságban nem leszel” (22.vers) Ez az igazi csoda: a Mindenható Isten korlátozza magát egy ember imádsága miatt! Ez a közbenjárás következménye! A mi imádságainkkal a mennyet

hozzuk működésbe vagy éppen az ítéletet függeszthetjük fel. (Leállítani nem tudjuk, de a kegyelmi időt kitágíthatjuk a közbenjárás által!)

Tehát a négy alapelv, amit Ábrahám történetéből megtanulhatunk a közbenjárással kapcsolatosan:

1. Isten kommunikál a közbenjárókkal a terveiről és a döntéseiről
2. A közbenjáró mindig Isten munkatársa az emberek megmentésében
3. Annyit kapunk, amennyit kérünk
4. A közbenjárásnak mindig van következménye, mégpedig hogy megmozdul a menny, és Isten cselekszik, esetenként másképpen, mint a közbenjárásunk nélkül tenné.

II. Mózes közbenjárása a győzelemért

2Mózes 17:8-15

Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól! Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”.

Ez a történet a szellemi harc és a közbenjáró imádkozás egyik legtisztább példája a Bibliában. Kiderül belőle, hogy mindig két síkon folyik a harc. Az egyik síkon, a fizikai síkon Józsuénak nagyon is test és vér, vagyis hús-vér katonák ellen kellett fizikai módon harcolnia. A másik síkon azonban Mózesnek kellett harcolnia, de nem test és vér ellen, hanem a mögöttük álló szellemi hatalmasságok ellen. Az Újszövetségben Pál apostol világosan ki mondja az **Efézus 6:12-ben**:

A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.

Jegyezd meg, amíg imádkozol, addig a menny befolyásolja a földi dolgokat. Ha nem imádkozol, akkor majd befolyásolja a Sátán, befolyásolják az emberek, a véletlen, a sors, a körülmények – nevezhetjük akárhogya. De amíg imádkozol, addig az imádságodnak közvetlen és valóságos befolyása van a földi eseményekre is.

Ebből a történetből megtanulhatjuk, milyen a kétdimenziós hadviselés Isten országában. És azt is megtanulhatjuk, hogy csak ilyen módon lehet nagy győzelmeket aratni! Mert az egyik a másik nélkül nem működik. Ha Mózes nem imádkozik – amikor leengedte a kezét – akkor rögtön az ellenség kerekedett felül. De amíg imádkozott, addig Józsué legyőzhetetlen volt. Tehát Józsuénak szüksége volt Mózes közbenjárására. Viszont ha Józsué nem harcol a katonáival a csatatéren, akkor Mózes hiába emelgette volna a kezét, az ellenség fellovagolt volna a domb tetejére, és levágta volna Mózes, Áront és Húrt. Tehát Mózesnek is szüksége volt Józsuéra. És a kettő egymást kiegészítve győzelmet szerzett.

Így működik ez az Újszövetségben is:

Efézus 6:18-19

Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; és értem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát...

Kolossé 4:3-4

Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, hogy azt hirdethessem.

2Thesszalónika 3:1-2

És végül, testvéreim, imádkozzatok értünk, hogy terjedjen az Úr igéje, és úgy dicsőítsék, ahogyan nálatok is, és hogy megszabaduljunk az elvetemült és gonosz emberektől:

Pál apostol a munkatársaival Józsué módján küzd a csatatéren, a missziómezőn, hol a pogányok, hol a zsidók harcolnak ellene, miközben hirdetik a Krisztus evangéliumát, és a gyülekezetek a háttérben közbenjárnak érte. És a kettő együtt megtermi a maga gyümölcsét, és terjed az evangélium, szaporodnak a gyülekezetek és az üdvözülők. Így kellene működnie ennek a mi gyülekezeteinkben is. A hatékony misszióhoz kellene a bátor bizonyágtevők, a harcosok, akik a frontvonalon szolgálnak, és kellene az ugyanolyan bátor és kitartó szellemi harcosok, közbenjárók, akik nem a fizikai ellenséggel, hanem a szellemi hatalmaságokkal vívják meg ugyanazokat a harcokat.

Mielőtt rátérnénk a közbenjáró imádság irányaira és tartalmára, két újszövetségi igehelyet még helyre kell tennünk, hogy a félreértésükből ne származzon a közbenjáró imádság meggyengülése. Az első az **1Timóteus 2:5-6**:

Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.

Van, aki erre az igeversre hivatkozva nem is imádkozik másokért, legfeljebb magáért. Így lehet nagyszerűen félre értelmezni és magyarázni a Bibliát. Mert ez az igevers nem arról szól, hogy nem szabad vagy nem kell imádkoznunk másokért, hiszen erre legalább harminc helyen találunk direkt és konkrét példát vagy felhívást az Újszövetségben. Ez az ige arról szól, hogy a KÖZBENJÁRÓ ÁLDOZAT egy, mégpedig a Jézus Krisztus. Őbenne van a mi megváltásunk, és immár nem kell állatotkat áldozni az oltáron, mert az üdvösség lehetősége Krisztus egyszeri közbenjáró áldozatában a golgotai kereszten mindenki számára elérhetővé vált. Ezt mondja ki a **Zsidó 9:15** is:

Az új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét.

Azonban azért, hogy Krisztusnak ezt az egyszeri, közbenjáró áldozatát minél többen elfogadhassák, azért már nekünk kell közbenjárunk az imádságainkkal és a cselekedeteinkkel. Mindjárt jön az ide vonatkozó igeversék hosszú sora.

A másik igevers, amit ezzel kapcsolatban tévesen szoktak értelmezni és idézni (általában azok, akik nem szoktak másokért imádkozni rendszeresen és intenzíven) a **Róma 8:34**, amely arról beszél, hogy Krisztus az Atya jobbán van, és esedezik értünk.

Egyfelől az, hogy Jézus könyörög értünk, nem kizáró értelmű, nincs ott, hogy mi ezt nem tehetjük vagy ne tegyük. Ez ellentétes lenne az egész Bibliával, mert Isten mindig meghallgatta a nála másokért közbenjárókat. Azonban ez az igevers sem a közbenjáró imádságról szól, hiszen pontosan így hangzik:

Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?

Tehát az, hogy Jézus esedezik értünk, nem önmagában áll, hanem annak az ellenpólusaként, hogy valaki azt gondolná, hogy Jézus a mennyben azzal tölti az idejét, hogy fekete pontokat osztogat az övéinek. Ezt a Sátán csinálja, róla van megírva, hogy Isten előtt áll, és folyamatosan vádolja a választottakat. Jézus nem vádol, nem kárhoztat – még egyszer mondom, ez az ördög módszere, és sokakat tesz tönkre vele – hanem esedezik értünk. Ráadásul korábban már láttuk, hogy ez egészen pontosan a képviselőt jelenti: Jézus az Atya jobbán bennünket képvisel, és az Atya Jézuson keresztül néz ránk, lát és hallgat minket, Jézuson, az Ő egyszülött Fián keresztül tart bennünket is fiaknak.

Ennyi tisztázás után vegyük sorba, milyen konkrét célokért kell imádkoznunk közbenjárással. Most tematikusan fogok igéket felsorolni, amiket lehet vezérigeként is használni gyülekezeti közbenjáró imaalkalmakon is. Mivel az idő most is véges, megint csak egy-egy gondolatnyi magyarázatot fűzök ezekhez az igeversekhez.

1. Közbenjáró imádkozás a városunkért

Jelermiás 29:7

Fáradoztatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettek benneteket, és imádkoztatok érte az ÚRhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!

Ez a próféta igevers azt mondja, hogy az országunk és a városunk jóléte, azaz az áldások mértéke nem csak attól függ, mennyi becsületes ember dolgozik érte, hanem attól is, hogy mennyi hívő imádkozik érte. Ezt valósították meg a gyülekezetek egységében az Átalakulások videón bemutatott városokban. És Isten meg tudta áldani azokat a városokat, elfordította róluk az ő bűneik átkát, szellemi áttörést hozott, megtértek az emberek, be kellett zárni a kocsmákat meg a börtönöket, mert Isten meghallgatta a közbenjárók imádságát!

Van egy újszövetségi megfelelője illetve kiegészítése ennek:

2. Közbenjárás a világi vezetőkért (ma a politikusokért)

1Timóteus 2:1-4

Arra kérek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.

A politikai elitért való imádkozásról azt mondja a Biblia, hogy ez „kedves” Isten előtt, és ez is egy lépés a lélekmentésben. Mert nagyon sok múlik azon, hogy a világi vezetés gátolja vagy ha nem is támogatja, legalább nem gátolja az evangélium terjedését. Isten őket is tudja eszközül használni az országának építésében, és egy hívő polgármester, egy hívő politikus vagy miniszter nagyon tágas teret tud nyitni az evangélium számára a közéletben is. Nekünk hívő emberekként nem az a dolgunk, hogy szidjuk a közéletet, a médiát vagy a politikusokat, hanem hogy ezeken a területeken is példákat tudjunk felmutatni és pozitív folyamatokat tudjunk felszabadítani. Ezt pedig leghatékonyabban úgy érhetjük el, ha elkezdjük a világi vezetőink üdvösségét is munkálni először a közbenjárásunkkal, azután pedig a feljük való szolgálatokkal.

Természetesen van, ahol éppen a világi vezetők az Isten egyházának a legnagyobb ellenségei. Rájuk vonatkozik a harmadik közbenjárási irány:

3. Imádkozás az ellenségeinkért és az evangélium terjedésének akadályozóiért

Máté 5:44-45

Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek ők is mennyei Atyátoknak fiai

Lukács 6:27-28

Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket.

Róma 12,14

Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzátok.

1Péter 3:9

Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljete.

Tartsuk nyilván az ellenségeinket, de ne azért, hogy felrójuk nekik bűneiket, hanem hogy közbenjárva imádkozzunk értük, áldjuk őket, mert amit mi emberi erővel nem tudunk megváltoztatni bennük, azt Isten Szentlelke meg tudja tenni a mi közbenjáró imádságunk által.

4. Közbenjáró imádkozás más gyülekezetekért

Itt is az **EFézus 6:18**-atszeretném idézni, de a hangsúly most egyetlen kifejezésen lesz:

Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért...

A „minden szentekért” való közbenjárás a többi egyház, a többi felekezet és a többi gyülekezet lelkészeiért, vezetőiért és tagjaiért való imádkozás. Isten kizárólag az egységben lévő hívőket tudja használni abban, hogy a mennyei források felszabaduljanak az életünkben. Ha egy házaspár egységben tud lenni, akkor a házasságuk lesz áldott, ha egy gyülekezet, akkor a gyülekezet, ha egy város keresztényei is egységbe kerülnek, akkor Isten az egész várost meglátogatja, és ezt nevezik ébredésnek. De újra hangsúlyoznom kell, ennek alapfeltétele az egység. Nagyon komolyan kell vennünk Isten ígését ezen a téren is, mert a legtöményebb zsolnárt, a **133. zsolnárt**:

Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.

Van ebben a mondatban egy olyan négybetűs szócska, amiről mi nem szeretnénk tudomást venni: **CSAK!** Csak oda küld áldást Isten, ahol egység és egyetértés van! Ezért nekünk meg kell tanulnunk először egymás gyülekezeteiért imádkozni, egymást áldani, egymás missziójáért is közbenjárni, mert nekünk soha nem a saját királyságunkat kell építenünk, hanem mindig Isten királyságát kell építenünk! És először a szellemi téren kell egymásra találnunk a közös imádságban, közbenjárásban és dicsőítésben, azután rendezni kell a kapcsolatokat is, a bűnöket is, és meg kell tanulnunk egymást kiegészítve, mindenféle lelki gőg nélkül a másik felekezetet és gyülekezetet különbnek tartva végre egymás mellett a Sátán és a bűn ellen harcolni. Nagyon fontos közbenjárási irány az, amikor

elkezdünk rendszeresen a többi keresztény testvérért és gyülekezetért imádkozni! És ne feledjük: CSAK oda küld áldást és ébredést Isten, ahol ez meg is valósul!

5. Közbenjáró imádkozás Isten vezetéséért, növekedésért, gyümölcstermésért

Itt több igét is megemlítek, ezek általánosan említik a másokért való közbenjáró imádkozást:

Kolossé 1:9-10

Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén, hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjétek gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjétek az Isten ismeretében.

A folyamatos közbenjárás által felszabadul a gyülekezet tagjaiban Isten vezetése, a bölcsesség, szelleme, a lelki növekedés és a gyümölcstermés. Természetesen ezek az engedelmisségünktől is függnék, de ne felejtjük el, a közbenjárás a szellemi harc egyik – de kihagyhatatlan – dimenziója. A másik az engedelmisség.

Ugyanerről beszél a **Filippi 1:9-11** is:

...és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.

A következő igeszakasz a **Kolossé 2:1-2**:

Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök (tusakodok - imádkozok) értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére.

Íme, a igazán erőteljes közbenjárás, amikor nincs is személyes kapcsolat, csak az imádság tud hatással lenni a távol lévők életére. De ha mi nem is tudunk ott lenni és hatni, Isten beindítja a mennyei gépezetét, és meghallgatja a másokért elmondott imáinkat is!

2Thesszalónika 1:11-12

Ezért aztán mindenkor imádkozunk értetek, hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit minden erejével, hogy megdicsőüljön a mi Urunk Jézus Krisztus neve bennetek, és ti is őáltala a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.

Ezek az igeversek a befelé irányuló közbenjárásról beszélnek, amellyel a gyülekezet tagjai egymást erősíthetik.

Tehát egy egyszerű lista, amely alapján saját testvéreinkért imádkozhatunk közbenjárással a fenti igék alapján:

- Isten vezetésének megértéséért
- Bölcsességért a döntésekben
- Lelki növekedésért
- Gyümölcstermésért – ami a Lélek gyümölcseire és a megsokszorozódásra egyaránt vonatkozik

- Helyes ítélethozatalért
- Bátorságért
- Egységért – az egymás iránti szeretetért
- Az elhívás felismeréséért és betöltéséért
- A hit erejeért
- Isten dicsőségének láthatóvá válásáért az életünkben és a szolgálatainkban

6. Közbenjáró imádkozás az evangélium terjedéséért

Efézus 6:18-20

Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; és érterem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell.

Erről az ígéről ugyan már volt szó, de szeretnék kicsit bővebben még beszélni róla. Ugyanis ez az ige a missziós szolgálatokért és a szolgálókért elmondott közbenjáró imádkozás alapigéje! Erre az ígére hivatkozva állított fel a London Metropolitan Gyülekezet egy közel száz fős közbenjáró imaszolgálatot Spurgeon prédikációs szolgálata mögé (pontosabban alá, mert ők a pincében imádkoztak, míg ő prédikált). És meggyőződésem, hogy ennek a következménye lett az, hogy Spurgeon harminc évnyi prédikálás után (hetente kb. hússzor prédikált) ki merte jelenteni a közel 8000 fős hallgatósága előtt, hogy „hálát adok Istennek, hogy egyetlen olyan prédikációm nem volt, amin ne tért volna meg legalább egy ember!” Barátaim, ez közel 32.000 prédikációt – és minimum ennyi megtérőt jelentett! És ez győzelem a közbenjárók szolgálatának gyümölcse is volt! Együtt harcoltak, mint régen Mózes és Józsué, most a prédikátor, az evangélista meg a közbenjárók!

Meg kell tanulnunk ezt a kétdimenziós szemléletet minden igehirdetésnél, de különösen az evangélizációs szolgálatoknál. Az **Efézus 6** a szellemi harcról szóló legerőteljesebb fejezet, és Pál apostol a szellemi fegyverzet bemutatása után a szellemi harcmodorról is beszél, ami a közbenjáró imádság! Tehát a közbenjáró szolgálat a szellemi harc alapja, ami nélkül semmilyen missziós szolgálat nem tud erőteljesen működni és sikereket elérni!

7. Közbenjáró imádság a Szentlélekkel való betöltekezéséért

A hívő életünknek nagyon fontos állomásai a Szentlélekkel való betöltekezések alkalmai. Istennek az az akarata, hogy az övéi csordultig telve legyenek az Ő Lelkével, különösen akkor, amikor valamilyen szolgálatban kell helytállniuk, ha valamilyen okkult támadással kerülnek szembe, vagy ha a hitéletüknek egy újabb szintjére kell fellépniük. Különösen az Apostolok Cselekedeteiben több helyen is találkozunk ezzel, most csak a közbenjáró imádsággal kapcsolatos két fontos igehelyet szeretném megemlíteni:

ApCsel 8:14-17

Amikor meghallották a Jeruzsálemben levő apostolok, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. Ők lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában, mert még egyikükre sem szállt rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. Akkor rájuk tették a kezüket, és részesültek a Szentlélek ajándékában.

Miről van itt szó?

Arról, hogy Samáriában még csak egy megtérésig jutottak el az emberek, a megtérés ugyanis a bűnöktől való elfordulást jelenti – az újonnan születésig azonban még nem. Hiányzott az éeltükből a szellemi áttörés. Ezért lemennek az apostolok, és kézzel imádkoztak értük, és megnyerték a Szentlélek ajándékát.

Meg vagyok győződve arról, hogy gyülekezeteinkben sok olyan hívő ember van, mint ezek a Samáriaiak voltak, akik megrekedtek a hitüknek egy kezdeti stádiumában, valahol a megtérés és az újonnan születés között. A régi életüktől elfordultak, de még valahogy erőtlenekek, érezni rajtuk, hogy valami még nem stimmel, még „nincsenek készen”. Hiányzik belőlük a Szentlélek ereje. Ebben tudnának segíteni az apostoli tekintéllyel bíró vezetők, akik hittel teljesekek, és kézzel imádkoznának értük, hogy betöltekezhessenek Szentlélekkel. Ez a közbenjáró szolgálatnak egy nagyon speciális és fókuszált működése, és úgy gondolom, hogy ez egy olyan lehetősége Isten népének és egyházának, amelyet kihasználatlanul hagyunk, és inkább megszokjuk, hogy erőtlenekek, „félkész” hívőkkel vannak tele az imaházaink.

A másik ige a Szentlélekkel teljes kirendelésről szól, amelyben megint csak a felhatalmazó, kézzel imádkozás volt az eszköz:

ApCsel 13:1-4

Antióchiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel imádkozás után elbocsátották őket. Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba.

A kézzel imádkozás mindig közbenjáró imádkozás, amely során a vezetők kijelentik Isten akaratát és kérik Isten áldását arra az emberre, akiért imádkoznak. Ez is beletartozik a közbenjárásba, a másokért való imádkozásba. Ennek az imádságnak tekintélye és ereje van, és ebben is szeretnénk a Biblia felé elmozdulni, és a jövőben a mi gyülekezetünkben is szeretnénk bevezetni azt, hogy az egyes szolgálati területekre kiválasztott testvéreket a gyülekezet vezetősége kézzel imádkozással és áldással iktat be a szolgálatba.

8. Közbenjáró imádság szabadulásért

ApCsel 12:5-7

Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincessel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig őrök őrizték a börtönt. És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökte felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről.

Ez egy valóságos veszedelemből való szabadulás története, amelynek eszköze a Péterért imádkozó, közbenjáró gyülekezet volt.

További igék:

2Korintus 1:9-11

Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; aki ekkora halálos

veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást.

Pál apostol itt azt mondja, hogy a legtermészetesebb dolog, hogy minden veszedelemből megszabadul, ha a gyülekezet imádkozik érte. Így tudja „segíteni” a közbenjáró imádkozás a nehéz körülményekből való kiszabadulást.

Mit tanulhatunk ebből?

Az első tanulság az, hogy Isten népe ne szokja meg a veszteségeket! – Sok olyan gyülekezet van, amelyik megszokta, hogy időről-időre elveszít dolgokat. Elveszít vezetőket, elöljárókat, tagokat, elveszíti az érdeklődőket, elveszíti a hitelét – és megszokja, és nem imádkozik érte. Így van ez a következő területtel, a betegségekkel is, azt is megszokjuk, engedelmesen beszédjük a gyógyszereket, várunk, míg felépülünk, és nem imádkozunk. És csak egy valaki örül ezeknek a veszteségeknek: az Ördög, mert ő akarja kismizni az embert, ő akar kivonni a forgalomból. És hány esetben fordult elő, hogy a szolgáló megbetegedett a szolgálata előtt, és inkább lemondta a szolgálatát, mintsem kérte volna a gyülekezet közbenjárását szabadulásért vagy gyógyulásért!

A másik, az ószövetségi képlet, hogy ha a gyülekezet elkezd imádkozni, akkor a mennyei gépezet beindul, az angyalokat mozgósítják, és Isten elkezd cselekedni. És a közbenjárás következménye az lesz, hogy Isten természetfeletti módon belenyúl a földi történésekbe.

9. Közbenjárás a betegségekben való gyógyulásért

Bárhol nyitjuk is ki az evangéliumokat vagy az Apostolok Cselekedeteit, a betegségekben való gyógyulás mindig más valaki imádsága és szolgálata által történt! Egyetlen olyan esetről sem olvasunk, amikor akár a tanítványok is saját magukat gyógyították volna hit által. Az újszövetségi gyülekezetekre vonatkozó alapelvet pedig a **Jakab 5:14-15-ben olvassuk:**

Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

Ez megint a közbenjáró imádságnak egy speciális formája, amit szintén nagyon időszerű lenne elkezdni gyakorolni a Biblia alapján. A beteg emberekért a gyülekezet elöljáróinak kell közbenjárnia. Ha ez gyakorlattá válik Isten népe között, nem lesz szükség a nagy gyógyító evangélizációkra, mert Isten a gyógyulásért való közbenjárást nem egy-egy világhírű és jól meggazdagodott vándorgyógyítóra bízta, hanem a helyi gyülekezet vezetőire! És amikor a hitből fakadó imádság megtartó erejéről beszél Jakab, akkor a szövegösszefüggésből egyértelműen kiderül, hogy nem a beteg imádságáról van szó, hanem az érte imádkozó, az érte közbenjáró vének imádságairól van szó!

Megint egy olyan biblikus lehetőség a gyógyulásra, Isten nevének megdicsőítésére, amelyet nem használunk ki! Amikor eljön a reformáció, azaz nem egy módszert látunk ebben az ígeversben, hanem elkezdünk hinni Isten ígéreteiben, és az életünket minden ponton alárendeljük a Bibliának – többek között e téren is – akkor meglátjuk Isten gyógyító kegyelmét és hatalmát működés közben! És akkor lesz miről bizonyosságot tenni. A betegekért való közbenjáró imaszolgálat elsősorban nem a hozzátartozók vagy a lelkes karizmatikus kisebbség dolga, persze ők is tehetik, de elsősorban a gyülekezet véneinek a dolga. Az ígéretek legalábbis ehhez kapcsolódnak! Mind a két részből fel kell vállalni ezt a közbenjáró szolgálatot: egyrészt kellene az elöljárók, és azt hiszem, a mi gyülekezetünkben ezzel nem is lenne baj, mert mindannyian készek vagyunk felkerekedni és imádkozni – de kell az a bátorság és Istennek való kiszolgáltatottság is, hogy a beteg ember magához

hívassa az előljárókat erre a közbenjáró szolgálatra. Bátorítok tehát mindenkit, hogy fogadjuk el ezt a Biblia kínálta lehetőséget a gyógyulásra és Isten megdicsőítésére az imameghallgatás által.

10. Közbenjáró imádság a lélekmentésben

Az utolsó igeszakasz, amit meg fogunk nézni a közbenjárással kapcsolatban, talán a legnehezebb és egyben a legnagyobb ígéretet hordozó ige, az **1János 5:16**

Ha valaki látja, hogy a testvére nem halálos bűnt követ el, könyörögjön érte, és életet fog adni annak, aki nem halálos bűnt követ el. Van halálos bűn: nem az ilyen esetre mondom, hogy könyörögjön.

Sajnos sokan értik félre ezt a verset, ezért néhány mondatban szeretném megmagyarázni. Egyrészt nem áll meg az a katolikus álláspont, miszerint van hét főbűn, ezek a halálos bűnök, a többi meg nem az – ezt a Biblia nem tanítja, sehol nincs ilyen kiemelt lista. Másrészt nem áll meg az a vélekedés sem, hogy az olyan, azonnali halállal végződő bűnökről van itt szó, mint ami Anániással és Szafirával megesett, mert akkor az értük való imádság pusztán lehetősége is halottakért való imádkozás lenne, amit megintcsak kifejezetten tilt a Biblia. A harmadik vélekedés szerint a halálos bűn a Szentlélek káromolása, a Máté 12:31-32 alapján. János azonban ebben a szakaszban meg sem említi a Szentlelket, és az evangéliumban sem arról van szó, hogy káromkodni lehet, csak a Szentlelket szidni nem lehet. Itt teljesen más a szöveggörnyezet, a Szentlélek szóba sem jön. Végül – talán ez a legáltalánosabb nézet – a „szándékos bűnt” azonosítják a halálos bűnnel, amelyet tudatosan követ el az ember. Akik ezt gondolják, csak arról feledkeznek meg, hogy minden bűnt tudatosan követ el az ember, mert ha nem, akkor nincs az eszénél. Az igazság az, hogy minél többet olvas az ember Bibliát, annál tudatosabban vétkezik, mert egyre jobban tudja, mi az, amit nem lenne szabad megtennie.

Mi tehát a megoldás?

Minden bűn a halál felé tart és minden bűn zsoldja a halál. Jézus Krisztus minden bűnért meghalt, egy olyan sincs, ami kifogna rajta, és amiről azt kellene mondania az Istennek az ítélet napján, hogy ez pech, ezért az egyért Krisztus nem halt meg, mehetsz a Pokolba. Krisztus minden bűnért meghalt. Ebben az egész részben – sőt, igazában az egész levelében – János azt magyarázza, *hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.* (5:11-12) A halálos, most úgy mondom: megbocsáthatatlan bűn Isten Fiának elutasítása – azaz éppen azért lesz megbocsáthatatlan akármelyik bűn, mert a bűnös elutasítja Krisztust, aki meg tudná azt bocsátani. Tehát nem megbocsáthatatlan bűnről van itt szó – hanem megbocsáthatatlanul maradt bűnről. Annak lesz halál a zsoldja. Ugyanerről beszél a **Zsidó 6:4-6** helyesen fordított üzenete is, hogy addig lehetetlen a megújulás, amíg megfeszítjük Krisztust, mihelyt azonban abbahagyjuk a Krisztus megfeszítését, azaz a bűnös életünket, amiért Krisztusnak meg kellett halnia, azonnal lehetségessé válik a bocsánat és a helyreállítás. Tehát a halálos bűn nem egy vagy két konkrét bűnös cselekedetre vonatkozik, hanem a Krisztusban felkínált bűnbocsánat elutasítására.

Mit jelent ebben az értelemben a közbenjáró könyörgés?

Azt jelenti, hogy ha valaki, akinek a Krisztusban való élete kárt szenved valamilyen bűn miatt, bár a testvérünk, az a közbenjáró könyörgés és Isten kegyelme által egészen biztosan helyre fog állni. Nézzük meg, az előző igeversekben az ige azt jelenti ki, hogy *„az Isten iránt való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.”* Amíg valaki Krisztust, és vele együtt a bűnök bocsánatát nem utasítja el, addig van számára helyreállítás, és a közbenjárással ezt lehet munkálni, siettetni, Isten eszközévé lenni. A halálos bűn a Krisztus elutasítása – az ilyenekért imádkozni nem hatékony dolog, Pál sem tiltja, csak épp nem javasolja – azoknak a Krisztust kell hirdetni, mint egy pogánynak. A közbenjáró imaszolgálat következménye azonban itt is az, hogy Isten életet ad és helyreállítja a tévelygő testvéreket, akiknek az életében sok minden

leégett, de legalább az alap, Jézus Krisztus megmaradt. Ez a közbenjárás tehát a fegyelmező, helyreállító szolgálat háttere.